

ærede Ministers Forslag her er — det indrømmer jeg gerne — bedre end mit, og jeg maa give Landstinget Ret i, at den foreslaaede Afgift af 50 Øre pr. Døgn for hver anvendt Musiker neppe kan virke synderlig trykkende for de paagældende Forretninger eller kan bewirke Afskedigelse af Musikere i nogen større Grad. Derfor vil jeg ikke kunne stemme for det Ændringsforslag, der er stillet af de ærede Medlemmer for Københavns 13de Valgkreds (A. C. Meyer) og Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen). Jeg havde mere Sympati for det i Landstinget ikke gennemførte Ændringsforslag, der var fremsat af Højre og de Erikonservative, og som gik ud paa, at der af Udlændinge skulde svares dobbelt Afgift, 1 Kr. pr. Døgn, hvorved man tilsigtede at give vore hjemlige Restaurantmusikere en Cadeau.

Derimod kan jeg ikke andet end beklage, at jeg har staaet alene i Henseende til den Lempelse, som jeg ønskede gjort for Provinsteatrene. Jeg ved, at den højtærede Finansminister saare nødig vil lægge ordentlig Provinskomedie Hindringer i Vejen. Men jeg maa vedblivende fastholde, at Billetprisen i Provinserne overmaade vanskeligt kan forhøjes, selv om Fordyrelsen sker i Form af en Stempelskat. Et lille Lyspunkt finder jeg dog i § 6. sidste Stykke, hvori det hedder: „Kommunalbestyrelsen kan dog helt eller delvis frafalde den Kommunen tilkommende Trediedel af Afgiften til Fordel for de afgiftspligtige.“ Jeg gaar ud fra, at dette nye sidste Stykke er indsat ikke alene af Hensyn til Aarhus Teater, men af Hensyn til de gode Provinsteaterselskaber i det hele taget, og jeg maa atter bede den højtærede Justitsminister om at være meget mere varsom end hans Forfølgere med at uddele de Tournébevillinger, som lamme al regulær Teaterdrift i Provinserne.

Ved Forhandlingerne om denne Sag har jeg i første Række set min Opgave i at værne de københavnske Teatre, Skuespillerne og de dramatiske Forfattere. Dette er, tror jeg, lykkedes mig. Det er muligt, at det kgl. Teater for Fremtiden ikke behøver et større Statstilskud, end det oppebærer i Øjeblikket, og de københavnske Privatteatre ville efter Lovens Ikrafttræden ikke være daarligere stillede end før, tværtimod, det er min Overbevisning, at de ville blive stillede bedre, fordi de ikke længere skulle svare den 5 pCts. Fattigafgift, som de før have maattet udrede af deres Bruttoindtægt, og fordi man

har faret haardt — men efter min Mening ikke for haardt — frem mod den usunde Konkurrence, som Varieteterne og særlig Biografteatrene have budt dem.

Af disse Grunde vil jeg med let Hjerter — jeg beder det ærede Medlem for Københavns 13de Valgkreds (A. C. Meyer) undskylde — kunne stemme for, at det nærværende Lovforslag ophøjes til Lov.

Wenzel Neergaard: Som jeg i det hele maa finde, at Regeringen med sine forelagte Indtægtslove, der nu enten er vedtagne eller ville blive vedtagne i denne Samling, har været heldig med Hensyn til de Omraader, paa hvilke den i dette Øjeblik søger at skaffe Staten en Del af de Penge, som den mangler, saaledes maa jeg ganske særlig finde, at dette gælder om den foreliggende Lov. Jeg tror ikke, at der sker nogen Skade ved at beskattede Forbruget af Forlystelser. Jeg tror tværtimod, man her har ramt paa et Omraade, der — saaledes forekommer det i alt Fald mig — virker særdeles tiltalende. At jeg anser Lovforslaget, saaledes som det i dette Øjeblik foreligger, omændret af Landstinget, for at være bedre end det oprindelige Forslag, behøver jeg for saa vidt ikke at bemærke, som jo netop de Fordringer, jeg stillede til Ændringer i Lovforslaget, i en meget væsentlig Grad ere udtrykte gennem de Ændringer, der ere foretagne af Landstinget, og for hvilke der oprindeligt blev givet Udtryk af det ærede Medlem fra Fredensborg (Johan Knudsen).

Jeg er ganske vist ikke sikker paa, at Lovforslaget i alle Enkeltheder har ramt rigtigt. Det kan for øvrigt ingen være, da det er et nyt Omraade, vi her bevæge os paa. Jeg er navnlig ikke sikker paa to Ting. Den ene er dette, om man har ramt rigtigt ved at gaa til en saa høj Afgift som 20 pCt. paa visse Arter af Forestillinger, f. Eks. Varietéforestillinger. Jeg er ikke sikker paa, om man vil opnaa det, man vil, nemlig ikke at foretage prohibitive Forholdsregler overfor disse Etablissementer, men at skaffe Penge i Statskassen. Jeg er ikke sikker paa, om man ikke her er gaaet noget for højt. Og skønt det naturligvis ikke har været Landstingets eller Ministerens Hensigt at ramme Musikernes Erhverv — det kan man jo være fuldt forvisset om —, men kun den Brug, som Publikum gør af de Beværtninger, er jeg ikke ganske sikker paa, om man har været ganske heldig med Hensyn til de i denne Henseende truffne Bestemmelser. Og skønt jeg selvfølgelig ikke er tilstrækkelig sagkyndig til at